

สารคดีท่องเที่ยว

โดย : สมหมาย วงศ์วิทยากุล

หัวหินไม่เคยล้นมนต์เสน่ห์

หัวหิน...เป็นถิ่นสำคัญ

ขาดเธอพลันเจ็บเหงา

มองแสงดาวเรียงราย คลื่นยังคร่ำยังครวญ

จันทร์แจ่มยังนวลเฝ้ายามไม่วาย

คอยขึ้นชู้อยู่แลหาย

เห็นรอยทรายใจฉันทิวหวั่น

เคยนั่งชมคลื่น เคยชื่นใจกัน ดันยังไม่ลืม

หลายคนที่มีความหนุ่มสาวเหลือน้อย น่าจะคุ้นเคยกับ คำคร่ำครวญเหล่านี้ดี มันเป็นวลีหวานๆ ซึ้งๆ ท่อนท้ายๆ ของ เพลง “หัวหินล้นมนต์รัก” เป็นเพลงที่ครูโสภ ไรโรจน์ แต่ง ให้ ชาลีชัย ช่างวิทย์ ชรินทร์ นันทนาครและสุเทพ วงศ์กำแหง ร้องคนละสมัย ผมชอบเวอร์ชันที่ สุเทพ วงศ์กำแหงร้อง เสียงเขาทุ้มและใสอารมณ์ได้ดี เป็นเพลงคนผิดหวังคนอกหัก ที่หวานๆ ซึ้งๆ โดนใจมาก ยิ่งถ้าฟังตอนกลางคืนเวลาตก

บรรยากาศเงียบๆ ด้วยแล้ว ยิ่งน่าสงสารผู้ชายคนนั้นเลยล่ะ ฟังๆ อยู่ในเนื้อเพลงเหมือน “หัวหิน” จะมีเสน่ห์ให้เกิดแต่ผมขอเถียงว่าหัวหินไม่ล้นมนต์รักหรอกนะ เพราะยิ่งนับวันนับเดือนนับปี “หัวหิน” ยิ่งเพิ่มมนต์รักมนต์เสน่ห์มากขึ้นทุกวัน สำหรับนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ ใครได้ไปเยี่ยมไปสัมผัสแล้วยากนักที่จะไม่คิดหวนกลับไปเที่ยวอีก หัวหินวันนั้นนอกจากจะมีเสน่ห์จากธรรมชาติ ป่า เขา น้ำตก และทะเลอันสวยงามแล้ว ยังมีสิ่งดึงดูดใจให้เฝ้ารอจากศิลปะ ประเพณีวัฒนธรรมทั้งของไทยและต่างชาติ ที่ชาวหัวหินและศิลปินจากหลายหลาumasสร้างสรรค์เป็นสีสันเพิ่มคุณค่าให้ หัวหิน มีเสน่ห์แรงน่าประทับใจไม่รู้ลืม ในอดีตไปเที่ยวหัวหิน จะต้องพักค้างคืนเพราะการคมนาคมไม่สะดวก ปัจจุบันสบายมากขับรถไปเองหรือนั่งรถ บขส. เพียง 2-3 ชั่วโมงก็ถึงแล้ว เพราะหัวหินอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ เพียง 196 กม. ถ้านั่งเครื่องบิน 45 นาทีก็น่าจะถึงแล้ว

ถนนพระมงกุฎเกล้าฯช่วงหลังสถานีรถไฟ

หัวรถจักรไอน้ำสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2

ภูมิทัศน์ข้างสถานีรถไฟ

สถานีรถไฟมองจากด้านหลัง

บรรยากาศหลังสถานี

อดีตผมค่อนข้างจะคุ้นเคยกับหัวหินมากพอสมควร แต่ยี่สิบปีให้หลังมานี้ไม่ได้แวะเลยแม้จะขับรถผ่านปีละหลายๆ ครั้ง เมื่อวันสงกรานต์ที่ผ่านมา (ปีนี้) มีโอกาสได้ไปพักผ่อน 3 วัน 2 คืน บอกตรงๆ สนุกเพลิดเพลินประทับใจมาก สภาพหัวหินปัจจุบันพัฒนาไปมาก หัวหินวันนี้ไม่เคยหลับ มีทุกสิ่งทุกอย่างไว้ต้อนรับ เพื่อความสุข ความสนุก ความเพลิดเพลินของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศอย่างจุใจ

หาดหัวหิน สถานีรถไฟ เขาตะเกียบ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวจะสัมผัสหาความสุขเพลิดเพลินได้จุใจในระยะเวลาเพียง 1 วัน แต่หากจะหาอาหารไทย ชมนมไทย กินให้สมใจอยาก ก็พักค้างเพื่อตะลุยราตรีในตัวอำเภอและตลาดโต้รุ่งหรือจะสร้างอารมณ์สุนทรีย์จากการฟังดนตรีก็มีไว้ให้เพลิดเพลินและซึมซับความสุขพร้อมสรรพ

ทั้งคนไทยและคนต่างชาติรู้จัก “หัวหิน” เป็นอย่างดี “หัวหิน” เดิมชื่อว่า “บ้านสมอเรียง” หรือ “บ้านแหลมสิงห์” ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสร้างพระราชวังไกลกังวลเพื่อประทับพักผ่อนในฤดูร้อน และปัจจุบันเป็นที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ในช่วง High Season ที่พักทั้งที่โรงแรม บ้านพักตากอากาศและรีสอร์ตที่ตัวอำเภอหัวหิน และบริเวณชายขอบจะถูกจับจองหมดตั้งแต่ต้นฤดูกาล ผมไปกับครอบครัวไม่มี

โรงแรมพักเพราะจองช้า แต่ยังไหวตัวทัน จองรีสอร์ตที่ตั้งติดชายทะเลได้ เป็นห้องปรับอากาศที่มีอุปกรณ์บำรุงบำเรอความสะดวกสบายพร้อมเหมือนห้องในโรงแรม แต่ราคาคืนละ 5,000 บาท ผมบ่นว่าแพง แต่ ดร.ปิฎกพร คนจ่ายเงินบอกว่าเป็นราคาที่เหมาะสมกับ High Season ผมเลยต้องสงบปาก เพราะเธอเป็นเจ้านิมนต์ครับ

พวกเรา 7 คนเช็คอินเวลาเกือบบ่าย 2 โมงแล้ว ตกกลางคืนว่าจะไม่ออกไปไหน จะนั่งรับลมชมวิวฟังเสียงคลื่นกันบนเก้าอี้ผ้าใบริมหาดหน้ารีสอร์ตซึ่งออกจากห้องพักเดินลงไปไม่ถึง 5 นาที เย็นวันนั้นค่าคืนนั้นเราสังสรรค์กันที่ร้านอาหารชายหาดหน้ารีสอร์ตจนถึง 4 ทุ่มจึงแยกย้ายกันเข้าห้องใครห้องมันพักผ่อนเพื่อเตรียมตัวเดินทางไปเที่ยวตลาดหัวหิน สถานีรถไฟเจ้าเสน่ห์และชายหาดหัวหินสถานที่ตากอากาศยอดนิยมของเมืองไทยในวันรุ่งขึ้น

วันรุ่งขึ้น...เมื่อทุกคนทำกิจส่วนตัวและหาอาหารที่ทางรีสอร์ตจัดเตรียมไว้ให้ใส่ท้องอิ่มหน้าสำราญพุงแล้ว พวกเราเดินไปฝั่งทุ่งรับลมชมคลื่นยามเช้าที่หาดทรายหน้ารีสอร์ตกันจนเวลาสามโมงเช้ากว่าๆ รถเก๋ง 2 คันล้อเริ่มหมุนออกจากรีสอร์ต จุดหมายปลายทางคือตลาดหัวหิน อากาศยามเช้าที่หัวหินเย็นสบายหายใจโล่งดีแท้

ชุมชนหัวหินหรือตัวเมืองหัวหินนั้นมีหลักฐานว่าก่อตั้งขึ้นราวปีพุทธศักราช 2377 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระ

พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 แห่งราชวงศ์จักรี กล่าวว่า มีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งที่มีถิ่นฐานอยู่ทางตอนเหนือของหัวหิน ละทิ้งถิ่นฐานอพยพมาตั้งบริเวณเขาตะเกียบ (สถานที่ชมวิว เมืองหัวหินในปัจจุบัน) แล้วพากันตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณนี้ เพราะเห็นว่าเป็นพื้นที่ที่มีทำเลดี มีหาดทรายที่สวยงามแปลก กว่าที่อื่น มีกลุ่มหินกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป พื้นดินก็อุดม สมบูรณ์ เหมาะสำหรับการทำมาหากินประกอบการอาชีพ เกษตรกรรมและการประมง เมื่อมารวมตัวกันมากขึ้นๆ จึง ตั้งขึ้นเป็นหมู่บ้านเรียกว่า **“บ้านสมอเรียง”** ตามลักษณะ ภูมิประเทศขณะนั้นในเวลาต่อมา และกลายเป็นหมู่บ้านที่ คนต่างถิ่นมาเยือนมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะอากาศดีมีอาหาร ทะเลสดๆ ให้บริโภค

ต่อมาเมื่อพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนเรศวรฤทธิ์ หรือ พระองค์เจ้าชายกฤษฎาภินิหาร ต้นราชสกุล **“กฤษฎากร”** เกิดความหลงใหลในมนต์เสน่ห์แห่งภูมิบ้านสมอเรียง ได้มา สร้างตำหนักหลังใหญ่ชื่อ **“แสนสำราญสุขเวศน์”** ที่ริมหาด ด้านใต้ของหมู่บ้านริมทะเลซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่ติดกับโรงแรม โซฟีเทลฯ ในปัจจุบัน และทรงขนานนามหาดทรายบริเวณ ใกล้ๆ **“แสนสำราญสุขเวศน์”** ว่า **“หัวหิน”** และมีคนเรียก ชื่อนี้มากขึ้นเรื่อยๆ จนเมื่อเวลาล่วงเลยไปนานเข้า คนทั้งตำบลในบริเวณนี้ก็ถูกเรียกว่า **“หัวหิน”** จนลืมนำเดิม **“สมอเรียง”** และขยายเติบโตเป็นชุมชนใหญ่ขึ้น กระทั่งได้ รับการตั้งเป็น **“อำเภอหัวหิน”** ในปัจจุบันนี้

ตัวเมืองหัวหินหรือตลาดหัวหินวันนี้ เต็มไปด้วยตึก สูงและอาคารบ้านเรือนที่สวยงาม มีผู้คนพลุกพล่านทั้งคน ผิวดำ ผิวดำ และผิวดำ (สีเทา) มีถนนตรอกซอยมากมาย คอยรองรับให้ความสะดวกสบายแก่ผู้มาเยือนทั้งถิ่นและ อาคันตุกะจากทุกทิศทางที่ไปเยือนตลาดหัวหิน ถ้าเดินทางไป จากกรุงเทพฯ จะถึงก่อนตัวเมืองประจวบคีรีขันธ์ ใครๆ ที่ไป เห็นไปสัมผัสก็ต้องยอมรับว่า เป็นตลาดใหญ่มาก มีร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกและโรงแรมมากมาย มีความสะดวกสบาย พอสมควรในการใช้รถใช้ถนน ยกเว้นบางโอกาส **“รถติดมาก”** โดยเฉพาะในช่วง High Season และเทศกาลสำคัญๆ เช่น เทศกาลปีใหม่ ตรุษจีน วันสงกรานต์ วันลอยกระทงและบางครั้ง ในช่วงมหกรรมดนตรีแจ๊ส เฟสติวล รถเยอะคนเยอะสนุกดี ได้เห็นรถแปลกๆ คนแต่งตัวแปลกๆ ดูแล้วเพลินตา

พลับพลาพระมงกุฎเกล้าฯ

หลังเดินชมตลาดทั่วๆ ไปแล้วสถานที่ท่องเที่ยวแห่ง แรกที่พวกเราไปเยือนคือ **“สถานีนรดิไฟหัวหิน”** ครับ...บางท่าน อาจจะนึกได้แย้งว่า **“สถานีนรดิไฟ”** นะหรือสถานที่ท่องเที่ยว ก็ขอบอกว่า...เป็นสถานที่ท่องเที่ยวครับ เพราะสถานีนรดิไฟ หัวหินเป็นสถานีนรดิไฟเก่าแก่ที่มีเสน่ห์มากจริงๆ สร้างขึ้น สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวด้วยศิลปะไทย ประยุกต์ยุโรป หากได้พบได้เห็นจะเกิดความพึงพอใจเกิด ความสุขมากที่ได้ไปถ่ายภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึกมีจุดเด่นที่ รูปแบบของตัวสถานีทั้งด้านโครงสร้างอาคารครั้งใดครั้งไม่ หัวรดจักรไอน้ำเก่ากว่า 100 ปีก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งไทยซื้อมาจากประเทศอังกฤษ คนไทยรุ่นใหม่คงไม่เคย เห็นก็น่าถ่ายภาพไว้เป็นความทรงจำ ที่ผมชอบที่สุดและคิด ว่าหลายๆ คนก็ชอบคือ **“พลับพลาพระมงกุฎเกล้าฯ”** ที่ตั้ง อยู่ทางด้านทิศเหนือของตัวสถานี เป็นเอกลักษณ์เป็นนางเอก เป็นพระเอกเลยละ เพราะเป็นอาคารทรงไทยศิลปะไทยที่ สวยงามมากจริงๆ นักท่องเที่ยวส่วนมากจะมาถ่ายภาพกันที่นี่ก่อนใครเพื่อน

“พลับพลาพระมงกุฎเกล้าฯ” นี้มีประวัติความเป็นมา อย่างนี้ครับ คือ เป็นพลับพลาที่เรียกว่า **“พลับพลาจตุรมุข”** สร้างขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 เดิมมีชื่อว่า **“พลับพลาสนามจันทร์”** ตั้งอยู่ บริเวณพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม สร้างขึ้นเพื่อ เป็นที่ประทับของรัชกาลที่ 6 เมื่อเสด็จทอดพระเนตร การฝึกซ้อมยุทธวิธีประจำปีของกองเสือป่าและลูกเสือทั่วประเทศ ในสมัยนั้น

ชายหาด

หลังสิ้นสมัยรัชกาลที่ 6 “พลับพลาสนามจันทร์” ถูกรื้อมาปลูกสร้างใหม่ที่สถานีรถไฟหัวหินในปีพุทธศักราช 2511 เพื่อเป็นที่ประทับขึ้นและลงรถไฟของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน การดำเนินการก่อสร้างใช้ช่างฝีมือคนไทยล้วนๆ ตั้งชื่อใหม่ว่า “พลับพลาพระมงกุฎเกล้าฯ” เป็นมรดกไทยที่สวยงามซึ่งชาวหัวหินภาคภูมิใจมาก เป็นสถานที่แสดงของโบราณที่น่าสนใจ หลังสถานีมีรถขาย “ลอดช่องสิงคโปร์โบราณ” ห้องลิ้มชิมรสอีกด้วยลองกินแล้วรสชาติหวานมันอร่อยมากไม่เชื่อเมื่อไรไปเที่ยวหัวหินซื้อกินแล้วจะเชื่อว่าพูดจริง

คณะของผมแยกย้ายกันไปแอ่งหามุมสวยๆ ถ่ายภาพกับนักท่องเที่ยวคณะอื่นๆ อยู่นานเป็นชั่วโมง เพราะแต่ละที่ต้องรอจังหวะแอ่งน้ำที่ทอกล้นสร้างความสนุกสนานไม่มีการถือสาหาความแก่กันมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะเท่านั้น

ถนนพระปกเกล้าฯ ในเมืองหัวหินเป็นถนนสายหลักสายท่องเที่ยวที่พลุกพล่านไม่น้อยเพราะปลายถนนด้านตะวันตกเป็นที่ตั้งของสถานีรถไฟหัวหินตรงไปปลายถนนด้านตะวันออกเป็น “ทะเลหัวหิน” สถานที่ท่องเที่ยวตากอากาศยอดนิยมของเมืองไทย (ถนนดำเนินเกษม)

ชมโน้นดูนี้และถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึกกันจนเกินพอแล้ว มานั่งพักเหนื่อยบริเวณหลังสถานีรถไฟหัวหินกัน ด้วยการกินลอดช่องสิงคโปร์คนละแก้วก่อนจะขึ้นรถมุ่งหน้าไปชายหาดทะเลหัวหิน สถานที่พักผ่อนตากอากาศชายหาดที่สวยงามที่สุดของประเทศไทยที่ชายหาดด้านตะวันออกของเมืองหัวหินติดชายฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย ตรงกับเทศบาลสงกรานต์ริมหาดพลุกพล่านคลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

ความสวยงามของธรรมชาติ

บริเวณชายหาดหัวหิน หรือ “ทะเลหัวหิน” แห่งนี้เดิมทีเป็นชุมชนชาวประมงและเมื่อพุทธศักราช 2463 ความเป็นอยู่ของชุมชนเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมเมื่อเริ่มมีการก่อสร้างทางรถไฟและสร้างสถานีหัวหินในสมัยรัชกาลที่ 6 ระหว่างปีพุทธศักราช 2453-2468 รวมถึงการสร้างพระราชวังไกลกังวลในสมัยรัชกาลที่ 7 ในเวลาต่อมา หาดหัวหินมีความยาวประมาณ 5 กิโลเมตร หาดจะเอียงติสชาวสะอาดตาน่าเดินเล่นลงเล่นน้ำทั้งยามเช้าและยามบ่ายท่ามกลางสายลมพัดพริ้วที่มีคลื่นทยอยเข้าหาฝั่งไม่รุนแรง มันเป็นบรรยากาศการพักผ่อนที่สมบูรณ์แบบไม่น้อยเลย

บนชายหาดมีกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายหลายอย่างมีมาให้ชื่นชมความยาวของชายหาด มีของที่ระลึกให้เลือกซื้อ มีร้านอาหารทั้งไทยจีน ฝรั่งเศสให้เลือกซื้อเลือกบริโภค มีเหล้าเบียร์ ไว้ต้อนรับนักดื่มคอตะกั่วคอตองแดงพร้อมสรรพชายหาดหัวหินเป็นถิ่นสำราญสำหรับคนหนุ่มสาวที่จะไปสร้างสรรค์ตำนานรักซึ่งอาจจะจบลงด้วยความสมหวังหรือความผิดหวังก็ได้แล้วแต่ดวงชะตาและความเก่งกล้าที่แตกต่างกันของแต่ละคน

การเล่นน้ำทะเล การถ่ายภาพและการเดินเลือกซื้อสินค้าของที่ระลึกเป็นสวรรค์ของหนุ่มสาว แต่การได้นั่งจิบเบียร์เย็นๆ กลางสายลมพัดพริ้ว มองเกลียวคลื่นในทะเลที่วิ่งเข้าหาฝั่งในยามบ่ายก็เป็นความสุขที่คนเป็นผู้ใหญ่มากๆ เช่นผมสามารถจะเก็บเกี่ยวไว้เป็นกำไรชีวิตได้เช่นกัน

ควมัวรับจ้าง

ร้านขายของที่ระลึก

บริเวณตลาดโต้รุ่ง

พวกเราสนุกเพลิดเพลินอยู่จนเย็นจึงพากันกลับมาที่ตัวเมืองหัวหินเมื่อเวลาเกือบหกโมงเย็น เพราะเราจะมารับประทานอาหารมื้อเย็นกันที่นั่น ก่อนจะไปเดินเที่ยวชมตลาดโต้รุ่งที่กลางถนนเดชาอนุชิตซึ่งอยู่ติดกับถนนเพชรเกษมซึ่งยาวมาจากกรุงเทพฯ ไปภาคใต้

เราไปกินอาหารค่ำกันที่ **"รถหัทิน"** ตลาดดั่งรุ่นใหม่ของหัวหินอีกแห่งหนึ่ง ที่พยายามสร้างบรรยากาศย้อนยุคให้เป็นหัวหินยุคเมื่อ 50-60 ปีที่แล้ว มีอาหารให้เลือกรับประทานได้มากมายหลายอย่างรวมทั้งผัดไทยก็มีขาย แต่รสชาติแตกต่างจากผัดไทยเจ้าเก่าในตลาดหัวหินก็อร่อยไปอีกแบบ จุดเด่นของที่นี่ก็คงจะเป็นบรรยากาศย้อนยุคของอาคารสถานที่นั่นเอง ตั้งอยู่ถนนอะไรลิ้มดูลิ้มถาม แต่ไม่เป็นไรไปถึงหัวหินถามตำรวจจราจรเขาก็บอกเส้นทางได้ชัดเจนละครับ

นั่งสงบเสงี่ยมละเลียดอาหารกันอยู่ที่ **"รถหัทิน"** นานเหมือนกัน ยิ่งมีค้ายิ่งคนมาก เสียงฉี่ฉ่าจากการปรุงอาหาร ควันกรุ่นจากการลวกเส้นก๋วยเตี๋ยวและการปิ้งย่างอาหารทะเลผสมกับเสียงพูดเสียงหัวเราะของผู้คนทำให้ตลาดคึกคัก

ตลาดโต้รุ่ง...เป็นแหล่งท่องเที่ยวสุดท้ายของโปรแกรมการย้ายเยือนเมืองหัวหินในวันนั้น เราเที่ยวได้แต่ไอ้เอ้อยู่แถวๆ **"ร้านรถหัทิน"** จนเวลาทุ่มครึ่งจึงพากันมาที่ถนนเดชาอนุชิตซึ่งอยู่ประมาณใจกลางเมืองหัวหินเป็นถนนแยกจากถนนเพชรเกษมทางทิศตะวันตก เมื่อไปถึงตลาดเริ่มแออัดแล้วเป็นถนนคนเดินที่เดินตรงกลาง ลิงของร้านค้าตั้งวางสองข้างถนน ตลาดเริ่มเปิดเวลา 4 โมงเย็นและปิดตลาด 5 ทุ่มตรงที่นี่เปรียบเหมือนเป็นศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เพราะมีสินค้านานาชนิดทั้งในประเทศและต่างประเทศมาวางขาย ผมหมายถึงสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ แต่ส่วนใหญ่ที่ขายจะเป็นเรื่องอาหารการกินและเป็นของที่ระลึกเสียมากกว่า

จุดเด่นของที่นี่คือ เป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองจากทั่วประเทศโดยเฉพาะอาหารไทย เช่น ผัดไทย หอยทอด กระเพาะปลา หมูสะเต๊ะ และประเภทซีฟู้ด ของหวานมีโรตีสอครีม ขนมไทย ผลไม้ นอกจากนี้มี เสื้อผ้า กระเป๋า งานหัตถกรรม ภาพวาด โคมไฟหรือแม้แต่ซีดีและนิตยสารต่างๆ เป็นสิลันยามราตรีของหัวหิน

ในราตรีนั้นพวกเรากลับถึงห้องพักในดิกริสอร์ทริมทะเลเป็นเวลาหลังเที่ยงคืน ก่อนจะแยกย้ายมีข้อตกลงกันว่าให้เป็นคืนที่จะนอนให้ยาวนานที่สุดไปถึงวันพรุ่งนี้สายๆ แล้วก่อนกลับกรุงเทพฯ เราจะไปนมัสการหลวงพ่อดองค์ใหญ่ด้วยกันที่วัดห้วยมงคล

ไปเที่ยวหัวหินครั้งนี้ ผมได้เพลงใหม่เกี่ยวกับหัวหินมา เพลงหนึ่งเพื่อนใหม่พ่อค้าวัยผมสิดอกเลาที่ขายของที่ระลึกบริเวณทางลงหาดหัวหินต่อให้เด็ดสะระตี่กว่าเพลง **"หัวหิน ลินมนตร์รัก"** ที่สุเทพร้องเป็นไหนๆ มีเนื้อร้องสั้นๆ ผมจำได้ขึ้นใจเลยมีดังนี้ครับ

“หัวหินเป็นถิ่นมีหอย
ฝรั่งนั่งคอยจนหอยติดหิน
ทำอย่างไรถึงจะได้หอยกิน
ทำอย่างไรจึงจะได้หอยกิน
เอาไม้แห่หินถึงจะได้...กินหอย”...จบ

